

mahha. Kanga-plekia joudis temmale
appi, ja ta südda sai, sedda asja kuuldes,
nenda ligutud, et ta kolyhe 50 rubla om-
mast warrandusfest kofkolorjas ja kahhe
föbrade jure läks, kes ka iggamees 25
rubla fenna jure pannid, et sadda rubla
täis sai. Sedda rahha wiis ta siis rõmo-
ga Bõmi kätte ja ütles: Siin on sadda
rubla — küi sa tead isse, mis sa selle rah-
haga wottad teha. Zummal andko igga
hea lapsese sedda armo, et ta woiks omma
ausa wannemattele abbiks olla. Ükski ei
joua sedda rõmo kirjasse ülespanna, mis
meie noor mees, sedda rahha wottes, om-
mas süddames tundis. Ta heitis sadda
ford põlweli mahha ja tännas Zumma-
lat — ja satis ruttoga ja rõmo pärrast nut-
tes sedda rahha omma isä kätte.

Bõm jäi nüüd hopis selle kanga-plekia
tenistusse, ja temma holekandmissse ja murre
läbbi läks selle maia tö ja kaup ikka laie-
maks

maks ja suremaks; sest ta wiis isse need
walmis plekitud kangad suurte ladade peäle,
sai neid ikka heaste ärramüüdud ja toi keik
kasso truieste omma perremehhe kätte, kes
siis jälle sedda rohkem lastis kudduda ja
plekida. Se eest andis se aus kanga-ple-
kia Bõmil igga aasta suremat palka, ja
se hea poeg mõttes siis jälle omma isä
peäle, ja satis temmale keik rahha, mis
temma ennese kassuks jäi, nenda et ta isä
Zummalat abbiga fest suremast waesussfest
peasis ja jälle kauniste wots ellada. Wie
aasta pärrast surri kanga-plekia, ja ta oli
omma wiimse seädmisse ramato sees seäd-
nud, et Bõm pididi temma ausa tenistusse
pärrast kümnest ossa temmast warrandus-
fest sama, se oli tuhhat rubla.

Selle rahhaga hakkas Bõm nüüd isse
aasuma ja nenda, kui ta endine perremees,
linna-kangadega kauplema. Keik temma
tö ja nouud laetud wägga hästi lörda, ja se
oli